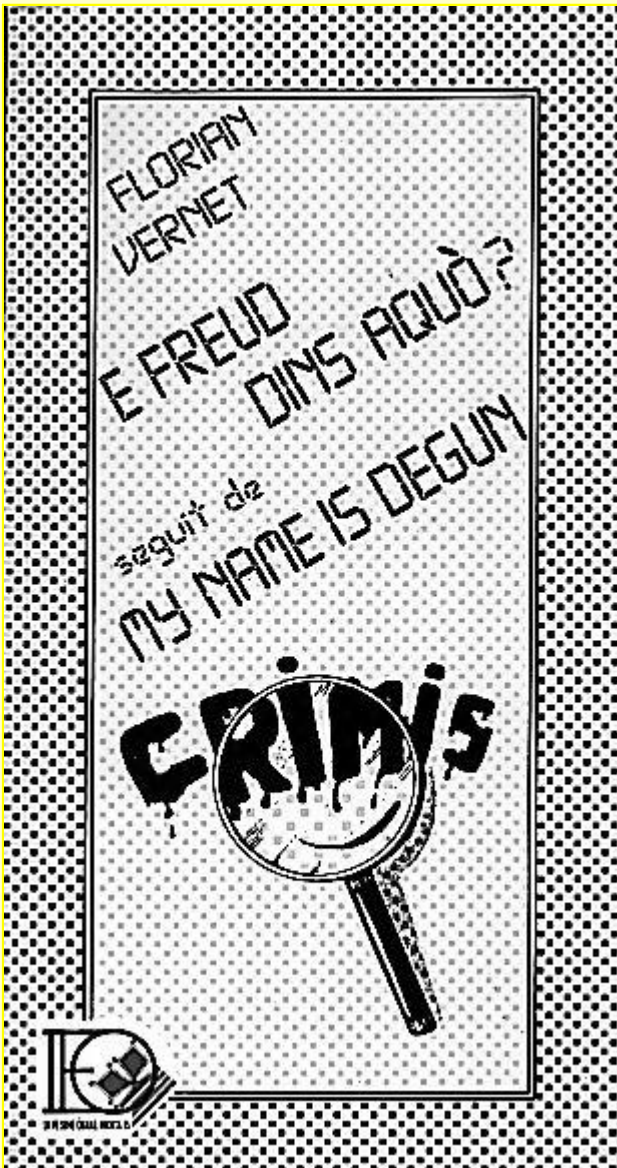

Florian Vernet

**My name
is degun**

C.I.E.L. d'Oc

*Centre International de l'Écrit
en Langue d'Oc*

3 Place Joffre, 13130 Berre L'Étang
<http://www.lpl.univ-aix.fr/ciel/>

Es uech oras passadas de quauquei minutas quora sòrti de la gara de Tolon. Ai viatjat tota la nuech, ai pas ben dormit, ò pusleu ai dormit, mai ai pas arrestat de faire de chaucha-vielhas e me senti fresc coma un espinard bolit. Per m'acabar, blineja, lo ceu es gris pissós, e pòdi pas m'empachar de me faire de marrit sang. Lei dos jorns que veni de passar a París son pas estats çò que me pensavi. Ai pas arrestat de córrer coma un caluc, ai mancat lei filmes que voliáu veire, ai pas agut lo temps per anar crompar lo compact-disc d'Armstrong que lo tròbi pas aici (la còpia d'un enregistrament de 1928, que lo conoissetz, bessai, amé West End Blues). Mai que mai, mon patron m'a gonflat coma jamai de la vida. Fau dire que Bostifar, lo director deis edicions de romans policiers e d'espionatge MASQUETA, aquò es quauqua ren. E que ieu de mon costat, siáu pas grand causa. Un negre, e pas mai. Alòrs, comprenez, entre un que se desplaça qu'en Porsche darrier crit, que pòrta que de vestits comandats a Londres, que manja que dins d'ostalariás amé de gents dau peçuc e l'autre (es a dire ieu), que viu a Pinhòlas, qu'escriu de libres a la plaça de maufatans (que de còps existon pas, d'alhors) que tòcan la moneda, qu'a de problemas d'identitat estent qu'es a mitat arabi dau costat de son paire, e un pauc pianto d'aqueu de sa maire, (e un pauc bròca per faire bòn pes), la batesta es perduda d'avança.

Totau que m'a felicitat per lei romans policiers que li ai escrich despuèi dos mes, que m'a pagat, mai pas au nivèu dei compliments, e que m'a balhat d'òbra per lei tres mes a venir. Pensavi ben de li faire passar una ideia mieuna de roman, un manuscrich, que fa longtemps que me tafura, mai ren a faire. Ren de ren. Segur, m'a pas dich de non, mai s'es adobat per faire passar avans sei projectes, e un còp de mai, me siáu fach colhonar, e ai pas ausat rebeçar. Serai forçat de lo mandar per la Pòsta ! Es aquò mai que mai que me tira socit. Devi estre masoquista, vaquí, faudrà que me fague psicanalisar, un jorn. Tot aquò per explicar que sòrti de la gara de Tolon am'una pinha d'infern, un morau profundat, e l'enveja d'anar me negar. Subretot qu'ai pas arrestat de faire aquelei marrits songes, tota la nuech, e que capiti pas a me sovenir de çò qu'ai sonjat. Sabi pasmens que l'aviá una relacion amé lo roman policier que devi escriure, e aquò, francament, es quauqua ren que m'agrada pas tròp, estent qu'es pas lo bòn biais de començar. Per m'acabar, fau pas tres pas que manqui de m'estrampalar en pausant lo pè sus una merdassa de chin. Lo pè gauche. Siáu encatanat.

Decidi, per me chanjar leis ideias, de passar veire ma maire, a Cuers. Despuèi la mòrt de mon paire (l'arabi), es anada viure en cò de ma sòrre l'ainada, qu'a tres pichòts, e qu'es ben contenta de l'aguer per ajuda a l'ostau. Es ben segur qu'es mielhs a Cuers qu'a Pinhòlas amé ieu. Lei mosisson son bravets, ma sòrre bravassa e son òme, mon conhat donc, lo José (es un espanhòu, coma marca), a despart qu'es un pauc machò, es una pasta. Ai gardat l'apartament qu'aviam, dau temps de mon paire, qu'es mòrt d'un accident dins lei minas de baucita, en manjant lo pan dei francés, entre parentèsis, coma se ditz. Perqué ? Perque m'agrada pas de chanjar, e puèi la vila vielha, la tròbi polida, e es l'endrech que l'i a lo mai de gents suportables, aici, perque fau dire que dins l'ensem, son safranats, lo monde, mai aurai l'escasença de li tornar.